

VEČERNI LIST

NEODVISEN DNEVNIK

Cena celoletno po pošti K 40.—, za Ljubljano K 36.—
 polletno " " 20.—, " " 18.—
 četrtletno " " 10.—, " " 9.—
 mesečno " " 3.50, " " 3.—
 Uredništvo in uprava: Kopitarjeva ulica 8. — Telefon 50.

inzerati: Enostopna politivsta (59 mm široka in 3 mm visoka off ale prostor) za enkrat po 50 vln., za dva in večkrat po 45 vln. — Ob sobotah dvojni tarif. — Poslane: Enostopna politivsta K 1.—, — Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznika, ob 3. uri popoldne.

Krvavi dan v Mariboru.

7 Nemcev mrtvih, 35 ranjenih.

Maribor, 28. januarja. K večeršnjim krvavim demonstracijam v Mariboru, ki so jih povzročili Nemci po svoji lastni pri- volnosti in kjer je potem tekla kri, poro- čamo, da so žrtve med nemškimi demon- stranti velike.

Kolikor se je doslej dognalo, je mrt- vih 7 oseb, ranjeni hokoli 35. O ranjenih se 5 do 6 oseb še bori s smrtjo. Imen mrt- vih in ranjenih doslej še niso dognali. Ra- njenici leže v splošni bolnišnici, mrtvi pa v mrtvašnici na Pobrežju. Od Nemcev na- meravani slovesni pogreb bo oblast iz ozi- rov na javni mir in red najbrže prepove- dala.

Policijskega komisarja dr. Senekoviča je tolpa, ko se je pojavil s stražniki in vo- jaki na glavnem trgu, napadla in vrgla na tla. Trije nemški pobalini so poklek- niti na komisarja in ga tepli s pestmi in palicami. Mož bi bil gotovo postal žrtev nemške surovosti, če ga ne bi bil rešil neki stražnik, ki je nemčurju, kateri je klečal na dr. Senekoviču, potisnil med re- bra bajonet, da je bil pri priči mrtev.

Šolski otroci pri demonstracijah.

Maribor, 28. januarja. Voditelji mari- borskih nemških ljudskih šol, kakor tudi ravnatelj mariborske realke so šole tik pred začetkom demonstracij zaprli in dali otrokom naročilo, naj se udeležijo demon- stracij. Vsled tega se je demonstracij ude- ležilo kakih 1000 otrokin je žal tudi nekaj otrok postalo žrtev te demonstracije.

Delavstvo pri demonstracijah.

Lastniki mariborske veleindustrije, znani milijonarji Scherbaum, Franz, Berk itd. so na svoje devalce izdali povelje, naj se udeležijo demonstracij. Ravno tako se je tudi v delavnici južne železnice, kjer dela okoli 1500 delavcev, izdala parola, naj gredo vsi demonstrirati na ulico. De- lavci, ki so se res udeležili demonstracij, so dobili dvojni dnino.

Voditelji demonstracij.

Maribor, 28. januarja. Glavni vodite- lji demonstracij so bili odpuščeni nemški nemški sodni in politični uradniki, nadalje trgovci, n. pr. Kokoschineg, Pic-

chan, Worsche itd. Med vodit- lji demon- strantov smo opazili bivšega urednika »Marburger Zeitung« Jahnha, bivšega žu- pana dr. Schmiedererja, bivše nemške mestne svetnike, predstavljene nemške župane iz okolice, med njimi dr. Juritscha iz Studenc pri Mariboru in znanega Pa- scolo iz Svečine. Posebno glasno so kri- čale tudi Nemke, v prvi vrsti lastnica gra- ščine Hausmapacher pri Hočah in žena poslarka Wastiana. Demonstrante so vo- diti tudi nemški visokošolci iz Gradca, katerih je bilo okoli 150. Nadalje so bili navzoči vsi priseljeni protestantski šva- bi iz obmejnih krajev, tržani iz trgov Er- novž, Lipnica, Strass in Cmurek.

Oklic generala Maistra.

Maribor, 28. januarja. General Maister je izdal naslednji oklic: »Večeršnje de- monstracije pred poslopjem okrajnega gla- varstva so zavzemale proti 1. uri popoldne vedno nevarnejši značaj. Demonstranti so mirne slovenske pasante le radi tega, ker so govorili slovensko, ali ker so jih spoznali kot Slovence, psovali, ogrozili in v mno- gih slučajih tudi dejansko napadli. Ti iz- gredi so dosegli na glavnem trgu svoj vrhu- nec. Množica je tudi dejansko napadla var- nostne organe. Ugotovljeno je že uradno, da je padlo okoli 1. ure popoldne iz mno- žice na glavnem trgu nekaj strelav proti varnostnim organom, pri čemer je ena krogla odtrgala nekemu pešču konico ba- joneta. Množica je nato potisnila vojaško stražo proti mestni hiši, tako, da je straža, ovirana v izvrševanju svoje službe in oseb- no ogrožena, oddala več ostrih strelav pro- ti žpni množici. Pozivljam vsakoga, naj mi naznani tiste osebe, ki so bile udele- žene pri uporih pred mestno hišo, da prej- mejo zasluženo kazen. Postopal pa bom najstrožje tudi proti onim osebam, ki sč- tijo njim znané udeležence tega upora s tem, da jih namerno ne ovadijo in jim na ta način pomagajo. Tozadevne ovadbe naj se oddajo v dravski vojašnici pri vojaškem preiskovalnem sodniku ali pa v policijskih sraznicah.«

General Maister.

Dragoceno priznanje.

Včeraj je v Mariboru tekla kri. Vse- nemški furor, ki se ni mogel še privaditi novim razmeram, ki se vedno sanja, da je Nемец gosposki narod, vsi drugi pa da smo zato na svetu, da Nemcem hlapčujemo, ta tevtonski blazno naduti duh je spraval včeraj v Maribor vse, kar je nem- škega in nemškutarskega, da demonstrira na ulici vprico ameriške misije. Bilo je za Nemce res nekaj silno žalostnega, ko je ameriška misija izjavila, da nemške depu- tacije ne sprejme. Pač pa je to deputacijo sprejel general Maister in gospodom po- vedal nekaj resnic.

Medtem pa je zunaj na trgu demon- strujoča množica Nemcev začela metati kamenje na pripravljeno policijo in voja- štvu. Na koncu so omili tudi strelji med naše vojake, ki so mitali nabujskano nem- ško tolpo. Naši vojaki so morali rabiti orožje in krvave nemške žrtve so ostale na mariborskih ulicah.

Z nasilstvom, kakor so Nemci vajeni, so hoteli izsiliti od ameriške misije za nje ugodno rzsodba. A zgodilo se je ravno nasprotno. Ameriška misija, nje na čelu polkovnik Miles, je izjavilo, da so ta de- janja Nemcev sicer obžalovanja vredna, toda popolnoma brez pomena ter Ameri- žani te nemške demonstracije niti ne vza- mejo na znanje.

Polkovnik Miles je dr. Lajnšiču »kot prvi vladni osebi ter imejtelju vladne mo- či ozemlja, v katerem se nahajam«, ter generalu Maistru izrazil k sklepu še zna- merito priznanje z besedami:

»Obenem Vam izražam priznanje za izbornu upravo in red v Vašem ozemlju, kar najbolje in jasno priča, da ste Slovenci popolnoma spo- sobni za vladanje.«

To dragoceno priznanje iz ust ameri- škega zastopstva, dano nam v trenutku, ko so Nemci hoteli s silo in krvjo doku- mentirati svoje gospodstvo, je veselo za nas in naši je porok boljših dni.

Demonstracije pripravljene že dolgo časa.

Iz vsega se vidi, da je bila demonstracija pripravljena že dolgo časa. Glavni namen demonstracije je bil, da bi se bili Nemci in nemčurji zopet polastili Maribora, in sicer ne samo vojaškega poveljstva, marveč tudi okrajne in mestne upra-

ve. Radi tega naval na okrajno glavarstvo in na mestno hišo.

Da se je demonstracija Nemcem ponesrečila, se imamo zahvaliti našim vrlim in junaškim vojakom, ki so bili iz lastnega nagiba pripravljene in so takoj, ko smo bili Slovenci v nevarnosti, pošteno udarili.

Novi pravoslavni koledar.

Z današnjim dnevom stopa tudi za pravoslavne zapadni, takozvani gregorijanski koledar v veljavo, ki je bil razglašen leta 1582. Ker so se pravoslavni držali starega, julijanskega koledarja, so bili od 1. marca leta 1900, za 13 dni za pravim časovnim štetjem. Med evropskimi državami je zad-

nja sprejela gregorijanski koledar švedska (leta 1753.), prejšnjega štetja pa so se še dalje držale Rusija, Grška in slovanske pravoslavne dežele.

Prvi korak k napredku je sedaj zopet napravila Srbija. Gotovo je, da ji bodo prej ali slej sledile tudi ostale države.

Katoliško dušno pastirstvo v Srbiji.

Belgrad, 28. januarja. Minister za božičastje dr. Alaupović namerava katoliško dušno pastirstvo v Srbiji izročiti frančiškani. Baje je v tem oziru že sporazumljen z Vatikanom. Bosenski frančiškani prevzamejo vse rimskokatoliške župnije v

Srbiji.

Dr. Kulovec ni imenovan za belgrajskega župnika. Najresnejši kandidat za to mesto je franjevac o. Markušin. Sarajevski provincijal se je mudil v Belgradu in razgovarjal z ministrom.

Republičanska kmetška stranka v Srbiji.

Belgrad, 28. jan. Tu so razširjene vesti, da iz dosedanje liberalne stranke izstopi več poslancev, ki nameravajo ustanoviti

novu stranko z republikanskim in agrarnim programom.

Boljševiki v Beogradu.

Belgrad, 28. januarja. »Radničke Novine« poročajo, da so v Beogradu zaprli

6 do 7 delavcev, ker jih sumijo, da so boljševiki.

Nove strankarske razmere v Bosni.

Zagreb, 28. jan. »Narodna Politika« poroča iz Sarajeva o veliki nezadovoljnosti, ki vlada med bosenskim Hrvati radi razdelitve mandatov za državno veče. Hrvatska Narodna Zajednica je sklenila, da kandidira za drž. veče iz Bosne 8 Sarajev-

cev ter 4 iz pokrajine, iz Hercegovine pa 3, ki bi zastopali 150.000 katolikov. Sarajevci bodo pristopili v državnem veču k Jug. Dem. Stranki, ostali pa k Vseslov. Ljud. Stranki.

Skupna vlada se preosnuje?

Zagreb, 28. jan. »Narodna Politika« poroča iz Beograda o možnosti, da se sedanja skupna vlada v Beogradu preosnuje. To se pa more zgoditi šele potem, ko bodo določene meje Jugoslavije, ker bi vsaka izprememba v sedanjem trenutku imela težke zunanje in notranje posledice. V novi vladi bi sedelo več ministrov iz J. D. S.

(hrvatsko-srbska koalicija, slovenski naprednjaki, dalmatinski Smodlakovci ter bosanski demokrati naprednjaki). Program te nove vlade bi bil radikalno-agraren, socialno-gospodarski in cerkvenopolitični. Ta vlada bi se naslanjala na večino v državnem veču.

Kako se je godilo koroškim beguncem, ki so se vračali.

Naši ubogi koroški begunci, ki so se na nasvet ameriške komisije vračali na svoje domove na Koroškem, so bili kruto razočarani. Iz pisma takega ubogega begunca posnemamo, da so v Področju 13 beguncev kruto zmerjali, jih zaprli, potem v spremstvu bajonetov vlekli v Ce'ovec, kjer jih je sročila poulična drhal. Nato so jih

vlačili semintja po mestu, dokler jih niso poslali nazaj Področje. Tam so jih hoteli zdvijani vojaki napasti z ročnimi granatami. To je preprečil neki stotnik, ki je vojakom govoril, da se sedaj mudi na Koroškera ameriška misija in bi slabo vplivalo nanjo, če bi sedaj tu te Slovence pobili. Šele nato so jih pustili nazaj k našim četam. Med vojaki, ki so beguncem grozili z ročnimi granatami, je bil tudi Fleischkerov od Marije na Zili.

Nepopisno je bilo veselje ubožcev, ko

so srečno dospeli med naše vojake.

Nemška nasilstva so vnebovpijočal

Hrvatje za Trst in Gorico.

Zagreb, 28. jan. Današnja »Nar. Politika« prinaša naslednjo izjavo: Radi nejasnega stališča hrvatskega časopisja glede Trsta in Gorice, je nastalo med Slovenci veliko razburjenje. Da ne bi glede tega med Slovenci nastalo kako nesporazumljenje, izjavlja »Narodna Politika«, da je njeno in njene skupine stališče popolnoma v skladu s stališčem Vseslovenske Ljudske Stranke (ki je stališče vseh Slovencev) v tem vprašanju.

Rumuni in Srbi.

Praga, 27. jan. (Lj. k. u.) Glasom Čehoslovaškega tisk. urada priobčuje »Romanul« govora, ki sta ju minister Golldich in ministrski predsednik dr. Julij Maniu dne 14. t. m. v Sibirju govorila. Minister Golldich je dejal med drugim: Vsak narod, ki biva z nami, se je, opirajoč se na samoodločbo narodov in ne da bi čakal na zadnje odločitev mirovnega posveta, združil z nami. Poslednje dni so nas trle skrbi. Lepi provinci Banatu preti nesreča. Srbski narod čislamo zelo, živimo z njim v miru in tudi nočemo, da bi v prihodnosti prišlo med nami do preloma, da bi Banata ne bomo opustili nikoli.

Prijateljstvo med Ukrajinci in Čehi.

Dunaj, 27. jan. (Lj. k. u.) Čehoslov. tiskovni urad poroča: Potujoč v Prago, je danes posebna ukrajinska diplomatska misija dospela iz Kijeva na Dunaj. Namen te misije je, vpostaviti kar najprijateljske odnose med ukrajinskim narodom in Čehoslovaško republiko. Pri sestavi te komisije je direktorij stremel za tem, da so člani te misije osebe, ki poznajo razmere na Češkem in ki so se na ta ali oni način že bavile s čeho-ukrajinskim vprašanjem.

Poljaki streljali na ententne častnike.

Praga, 27. jan. (Lj. k. u.) Čehoslov. tisk. urad poroča: »Češko Slovo« javlja: Glasom poljskih listov so predvčeranjem poljski vojaki streljali na ententne častnike. Namesto častnikov so baje zadeli šoferje, od katerih je bil eden mrtev in dva ranjena.

Poljaki in Nemci.

Nauen, 27. jan. (Lj. k. u.) Čehoslov. tiskovni urad poroča brezzično: Zastopniki poznanskih Poljakov in pruskega ministristva se do sedaj še niso posvetovali. Pruska vlada stoji namreč na stališču, da nima povoda, v tem vrašanju povzeti iniciativo, da pa bo radevolje sprejela vsak predlog, ki bi ga stavili Poljaki. Vlada je mnenja, da pri kakršnihkoli pogajanjih ne pridejo do razgovora le posamezna vrašani, ki jih je treba rešiti med Prusi in

Poljaki. Dosedaj je prišlo na razgovor edine vprašanje obojestranske osvoboditve meščanov.

Monarhistično gibanje na Portugalskem.

Lizbona, 27. jan. (Lj. k. u.) Reuterjev urad poroča: Po uradnem poročilu je kabinet odstopil. Republika bo poslovala do sestave novega kabineta.

Lizbona, 27. jan. (Lj. k. u.) Reuterjev urad doznava uradno: Dne 23. januarja zjutraj se je izjavilo nekaj ednot lizbonske posadke za rojaliste in zasedlo vrhove, obvladajoče glavne točke; takoj so jih obkloplili, jih hitro premagali in jim odvzeli topeve. Republikanske čete in konjenica je zasledovali bežeče. Vlada je zbrala čete, zasledovala bežeče. Vlada je zbrala čete, da bi, ako bi bilo mogoče, zatrla upor brez boja.

Iz pokrajine.

kr Poštne zadeve. Začenši s 1. svečanim t. l. se vpelje v svrhu rednega dohajanja pisemskih pošiljatev, posebno uradnih spisov v Beograd kakor državno centralo neposredni pisemske sklep iz Ljubljane 1 za Beograd 1. V ta sklep se bodo sprejemale vse pisemske pošiljatve za Beograd in Srbijo sploh. Vse tozadevne pošiljatve se odpošilja samo s to priložnostjo. Sklep se bo odpravljajal dnevno potom ambulance Ljubljana—Zagreb št. 1. — Tako se izpreminjajo časi. Tekom svetovne vojne so bili iz Ljubljane 1 vpeljani neposredni sklepi za Berlin, Monakovo in Draždane, ki so bili razveljavljeni, ko je ležala Nemčija poražena na tleh. Namesto za Berlinom dobimo torej neposredno pisemsko zvezo z Beogradom, s centralo hrabrega srbskega naroda. Nemec je obračal, Bog pa je obrnil.

kr Poleg pisemske cenzure je od danes naprej uvedena cenzura tudi za vse inozemsko časopisje. Vsi iz inozemstva prihajajoči časniki se morajo usmeriti na cenzurna urada Ljubljana 1 (za Kranjsko), ali pa Maribor 1 (za Koroško in Štajersko). — Kakor se nam poroča iz zanesljive strani, ne puste Čehi nobenega nemškega lista v svojo novo državo. Saj dokler bodo nemška časniška trobila tako pisala zoper Slovanstvo, kakor ravno pišejo, je najkrajša pot, da se jim odvzame poštni debit. Slovani imamo dovolj svojih dobrih časnikov, čemu bi podpirali tuje liste, ko pišejo žaljivo in poniževalno o nas.

kr Jugoslovanski dopisni urad v Beogradu dobi v kratkem nov aparat, da bo mogel pošiljati brzozjavke na vsa važna mesta. Poleg tega se bo ustanovil v Parizu urad za informiranje svetovnega časopisja.

kr Prekrščevanje ulic se vrši po vseh Jugoslovanskih mestih. Saj je naravno, da ne maramo po ulicah čitati raznih zloglasnih imen, a zakaj naj bi se prekrščevala n. pr. Zagrebška ulica, Kolodvorska ulica in podobne, kakor so to sklenili te dni v Belovaru?

kr Zakonski načrt za ureditev zdravniške službe je izdelal dr. Marković v Zagrebu. Zakon loči zdravnike v uradne in praktične in ima namen preprečiti, da uradna zdravniška služba ne trpi vsled prakse. Dalje določa zakon, da sme biti zdravnik podrejen le zdravniku. »Zbor liječnika« je osnovo predelal in odobril.

kr Sestanek internirancev iz Istre in Dalmacije se je 24. t. m. vršil v Zagrebu in sprejel resolucije glede odškodninskih zahtev.

kr Ljudje se povprašujejo: Kako je to — cena živini zmerom pada; meso pa je zmerom enako drago?

Iz Ljubljane.

I Vseučiliška komisija ima svojo sedmo redno sejo v četrtek, dne 30. t. m. ob 5. uri popoldne v Narodni palači, Bleiweisova cesta 10/II. Posebna vabila ne bodo razposlana.

I Policijska ura. Vsled odredbe Narodne vlade je od danes naprej v Ljubljani podaljšana policijska ura za gostilne do devete ure, za kavarne pa do desete ure zvečer.

I Zidanje stanovanjskih hiš. Narodna vlada je sklenila, da bo v bližnji spomladi dala zidati več poslopij za stanovanje, Zelo pameten ukrep, samo da bi se čemprej izvršil, ker pomanjkanje stanovanj v Ljubljani je že neznosno.

I Literat se seli. V Ljubljani ne najdeš stanovanja. In če ga dobiš, ga moraš dobiti po par mesecih in lepo »pod roko«. Poleg tega je še tako oddaljeno, da se ti ta majhna Ljubljana zdi večja kot Dunaj. Pa naj bi že bilo! Tudi literat, ki pa trenutno nič ne piše, je dejal: Pa naj bo, samo da imam sobo! Pa nič! Narodna vlada je izdala odredbo, da morajo Nemci proč, in literat je z grozo uvidel po treh dneh novega bivališča, da je na cesti z gospodinjjo vred. Prosil je samo toliko odloga, da si stanovanje uredi. Kako naj se seli, če še stanovati ni začel. Vendar mu je bila sreča mila. Prijatelj mu je dobil novo sobo. »In kakšna je gospodinja?« je vprašal literat v strahu. »Nemško govori«, je dejal prijatelj. Kljub temu, da marsikateri Ljubljančan še vedno govori nemško, je bila negotovost strašna. Izvedel je koj, da je gospodinja res Nemka, a je upanje, da ima vse državljanske pravice. Gotovo vendarle ni. Tako se lahko zgodi, da bo v nekaj dneh dvakrat na cesti; vesel bo samo oni deček, ki mu bo prenašal nahrbtnik in kovčeg, če mu bo kaj plačal seveda.

I Ljubljanske vojašnice se podirajo. Sinoči se je dogodila v narodnem gledališču pomenljiva nesreča. V tretjem dejanju, ki se je vršil pred vojašnico, sta ravno prikorakala na oder dva konja, kar se je vsled potresa za kulisami začela vojašnica podirati. Vztrepetala je v temeljih, se nagnila in začela padati. Med občinstvom je zavladalo veselje, med igralci panika. Nevidnim duhom za odrom in junakom na odru se je posrečilo, da so kuliso rešili popolnega poloma. Največ prisotnosti duha sta pokazala obadva konja, ki sta kljub razvalinam, ki so padle na njiju, ostala popolnoma mirno in se nista dala vreči iz svoje dobro nastudirane vloge. Situacijo je

rešil g. Povhe, ki je med splošnim polomom na odru stopil pred občinstvo in vzkliknil: »Kasarne se podirajo!«

I »Državna posredovalnica za delo«. V preteklem tednu (od 20. do 26. januarja 1919) je iskalo dela 182 moških in 97 ženskih delavnih moči. Delodajalci so iskali 218 moških in 38 ženskih delavnih moči. Posredovanj se je izvršilo 28. Od 1. januarja 1919 do 26. januarja 1919 je iskalo dela 1074 delavnih moči, delodajalci so pa iskali 393 delavcev. Posredovanj se je izvršilo v tem času 40. Delo iščejo: pisarske moči (237), trgovski uslužbenci (122), tovarniške delavke, služkinje, sluge za razne urade, mizarji, kovinarji, peki, mlinarji, natakariji, knjigovezi itd. V delo pa sprejme posredovalnica 114 nadzemskih delavcev (rudarjev), čevljarje, poštarje in telegrafiste za Srbijo, cestne delavce, gozdne čuvaje, služkinje, šivilje, hlapce itd.

Politična kronika.

p O naših možeh piše »Sonntag« in jih našteva po vrsti ter pravi, da pri Jugoslovanih igra veliko vlogo osebni moment. Ne pozabi niti na Šusteršiča, o katerem pravi, »da ima gotovo velike napake«. O Zolgerju pravi, da je značajan mož, ki ni čakal padca Seidlerjevega kabineta, ampak je izstopil prej. List govori o bivšem banu Mihaljeviću, o Tresić-Pavičiču, o Lorkoviću — češ: vse te so Jugoslovani zavrgli — in zaključuje: »Ali je mogoče dobiti med njimi enega brez napake?« Nato tiska mastno: »Jugoslovanska država ne stoji trdno!« — Hude skrbi imajo Nemci na vseh koncih in krajih, ker žele, da bi oni kaj imeli od tistega »ne stoji trdno«. Pa ne bo nič!

p To je fant! Franc Bregant je vložil prošnjo za oprostitev, a prej kot je bila prošnja rešena, je poslal okr. glavarstvu v Kamniku pismo, da naj morda rešeno prošnjo obdrže, zakaj, ko gre za Jugoslavijo, morajo pokazati tudi oproščenci, da so pravi državljani: »Danes gre za korist naše domovine. Odklanjam oprostitev, dokler ne zavlada popolen mir.« — Ta razume delo za narod in dolžnosti državljanja. Škoda, da ga ne posnemajo vsi!

p Za Slovence! Hrvatska »Narodna Politika« pravi glede prehranjevalnih razmer, da naj se, če je kaj gnilega v državi Danski, ta gniloba odpravi, če pa imajo Hrvati pravico na svoji strani, naj se Slovincem jasno in odkrito pove pravi razlog, da se v Sloveniji ne začne mrznja proti Hrvatom. List pravi tudi, da ne smejo dopustiti, da bi se v Sloveniji začela lakota po njih kravdi.

p Backi. Ljubi »Alldeutsches Tagblatt« piše neduhovite »Iveri iz težkih dni«, v katerih citira »Arbeiter-Zeitung« glede Roze Luksemburg: »Poljska židinja grde vnanjosti.« Dalje: »Nedvomno pa je bila nadarjena govornica, ki se ni preplasila niti osebnih razžalitev.« »Tagblatt« pristavlja: Tu imamo staro povest, ki je vedno nova. Čreda ovac leti za backom, ki najglasneje bleketa. Gosi drvijo za ono, ki najbolj kriči. — Ne mislim zagovarjati Roze, ampak mislim, da se resnica te pri-

mere vidi najbolj na Vsenemcih, za katerim krikom je drvel ves nemški narod v prepad. Ali ne bo res?

p **Celibat**, Dne 23. t. m. se je vršila v Pragi duhovska konferenca, na kateri so razpravljali tudi o vprašanju celibata. Govoril je tudi pomožni škof dr. Sedlák in rekel, da se bo o tem vprašanju razpravljalo mednarodno; papežu naj se ne delajo neprilike.

p **Končno besedo o Reki** je glasom češkega »Girnale« izpregovoril — Wilson? Ne, ampak reški župan dr. Vio, ki je dne 22. t. m. v italijanskem Narodnem svetu rekel: »Povejte, povejte vsem Rečanom, da je reško vprašanje sedaj končano in da se more sedaj reči, da Reka pripada Italiji.« Reški pristni in nepristni Lahi plavajo v veselju.

p **Krk za »madrepatrio«**. Italijani so tudi krško prebivalstvo še enkrat nagnali, da se izreče za pripojitev Italiji. Zgodilo se je to na javnem shodu pred magistratom dne 21. t. m. Leni niso, Italijani.

p **Muslimani proti svojemu ministru**. Sarajevska »Jednakost«, glasilo »jugoslovanske muslimanske demokracije«, napada muslimanskega ministra dr. Spaho, češ, da še ni ničesar storil v obrambo muslimanske imetje, pač pa napadel šerifa Arnautovića, dasi je bil svoj čas tudi sam velik austrofil.

p **Creel o češkoslovaški republikli**. Tajnik Zedinjenih držav Creel je rekel v pogovoru s sotrudnikom »Venkova«: »Namen mojega potovanja po češkoslovaški republikli, na katero me je poslal Wilson, je trojen: Prvič naj utrdi odnošaje Zedinjenih držav Severne Amerike s češkoslovaško republiko, drugič ugotovi potrebnost teh dežela, in tretjič dožene, da-li v republikli ne žive plemena, ki združitve s češkoslovaško republiko ne žele. V kolikor sem dosedaj videl vaša dežela — bil sem v Šleziji, a na Moravskem še ne —, sem se pričel, da imajo vsa plemena eno željo: delati skupaj pod ustavo češkoslovaške republike. Da ste Čehi s Slovaki en narod, mi ni neznan, saj imamo v Ameriki dovolj Čehov in Slovakov in vas torej temeljito poznamo.«

p **Za češko paroplovbo na Donavi** se je te dni vršila na češkoslovaškem poverjeništvu v Budimpešti konferenca, kateri je prisostvoval načelnik angleške misije Pomeron. Le-ta je povdarjal potrebo češke paroplovbe že z ozirom na pospešenje ententnih transportov.

p **Proti novi davčni postavi v Nemški Avstriji**, ki uvaja daleč segajoče direktne davke, se je dvignil med kapitalisti, trgovci, gostilničarji in podobnimi obrtniki velik vihar. Prirejajo demonstracije in shode. Bojda je že nekaj ljudi vsled novih davkov izvršilo samoumor.

p **Prepovedan alkohol**. V vseh Zedinjenih državah je zdaj prepovedan alkohol, ko se je pridružila še Nebraska, ki je bila zadnjič prepoved odpovedala. Zdaj pa je prepovedala tudi ona izdelovanje in prodajo alkoholnih pijač. Hudo škodo imajo radi tega vinogradna okrožja v Kaliforniji. Trpela bo tudi kupčija s francoskim vinom.

p **Lenova**. Mažarski socialno dem. list »Nepsáva« piše v uvodnem članku o le-

nobi, ki se je polastila delavstva in drugih slojev — nihče več ne mara delati. List pravi, da kdor je bil k delu poklican in ni storil v letu gotovo število delavnih dni, temu naj se vzame pravica, naj ne dobi ne moke, ne sladkorja in ne tobaka, sploh naj se popolnoma prezre. Tudi naj se le-nuhi primerno kaznujejo. V demokratični državi ni prostora za one, ki se bojijo dela. — Nekaj takega se opaža tu in tam tudi pri nas.

Zena.

z **Ženske v javnih službah**. Danskemu državnemu zboru so predložili zakonski načrt, glasom katerega se odpro ženskam pod enakimi pogoji kakor moškim vse državne in občinske službe, izvenzemski vojsko. Obenem bodo morale ženske nositi tudi vse dolžnosti razen vojaške.

z **Proti služkinjam**. V »Fremdenblattu« poziva Claire Patek meščansko ženstvo, naj voli le take poslance, ki bodo obljubili, da bodo pobijali novi poselski red, ki ga predlagajo socialni demokrati in odprava poselskih knjižic. Pravi, da bi bile potem, ako se odpravijo poselske knjižice, uboge gospodinje izročene bogvekomu: Kaj nismo doživeli v vojni dovolj poizkušenih umorov, ki so jih izvršile nad gospodinjami služkinje in postrežnice, ki so bile prišle v hišo brez knjižice? Tako vzklaka član-karica. Res je bilo nekaj takih slučajev na Dunaju, toda prav tam so se v tem času zgodili razni roparski in zastrup-ljevalni poizkusi, ki so jih izvršili člani »najboljše« družbe. Ako nemško meščansko ženstvo ne pozna višjih volilnih gesel, nego boj proti izboljšanju socialnega položaja svojih manj srečnih sester, potem je to dovolj žalostno spričevalo njihove srčne in umske ubožnosti.

z **So že gotovi** — »najnovejši« ženski klobuki za pomlad in poletje. Po nekem dunajskem listu posnemamo, da so ti klobuki četvero- in trovogelniki in da je »apartna nepravilnost klobuka« letos »moda«. Čim višje in dalje stremi taka radevedna konica iz klobuka v svet, tem modernejši je. Lepé reči se nam torej zopet obetajo. Radi bi opozorili, da v času ženske volilne pravice modne neumnosti pravzaprav niso več moderne, da bodi klobuk kakor za moškega tudi za žensko enostavno pokrivalo, ne pa muzej za ptiče in sploh izdelek najbujnejše fantazije — pa vemo, da bi to malo zaleglo. Samo to bi pripomnili, da so ti klobuki mišljeni in umerjeni prav za gibko in veselo Dunajčanko, ki ji je eleganca v krvi. Kar njej dražestno pristoja, ni za resnešo Jugoslovanko. Tudi v modi — in tu še prav posebno — velja: Ni vse za vsakega.

Po svetu.

s **Wilsonovo stanovanje v Parizu**. Francoska vlada je gotovo hotela ohraniti Wilsona na njegovo lastno željo pred časnikarji in radovedneži v miru. Zato so izvedeli komaj zdaj, kje v Parizu pravzaprav stanuje. Princ Murat mu je dal svojo palačo na razpolago. V pritličju je telefon, ki pelje

na sto strani in pri katerem so ameriškanski telefonisti. Poleg tega je tudi brezžični brzojav, tako da lahko stopi predsednik vsak hip v stik z Njujorkom ali Washingtonom. Drugi prostori v pritličju so namenjeni njegovim pisarjem. Sprejemnica je opremljena v meščanskem »bidermajerjevem« slogu. Poleg je mal salon in dalje dvorana za praznične prireditve, ki je okrašena z mnogimi dragocenimi umetninami. Predsednik in žena stanujeta v prvem nadstropju, njegovo spremstvo pa ima v drugem nadstropju sedem sob. Predsednik ima svoj avtomobil.

s **Mladinska sodišča**. S 1. marcem 1919 stopi v Nemški Avstriji v veljavo naredba, ki daje predsedniku mladinskega sodišča pravico, da kadar hoče izključi javnost od razprav. Človek bi mislil, da obravnave proti mladostnim osebam sploh ne spadajo pred javnost, marveč pred omejen krog poklicanih zastopnikov javnosti: pedagogov in časnikarjev. V časopisju naj bi se mladostni grešniki nikoli ne navajali imenoma. Sploh naj bi se sramotni oder v časopisju odpravil, kakor se je odpravil srednjeveški, izvzemši velikih zločinov in nepoboljšljivih zločincev.

s **Kneginja Tatjana Popova**, se je bila oglasila pri češkemu poslaniku Tušarju na Dunaju in rekla, da mora nemudoma odpopovati v Prago. V Pragi je napravila nočen obisk v neki trgovini in ukradla češko narodno nošo v vrednosti 4000 K in potovala tako oblečena v Požun, kjer se je izdala kot žena ruskega kneza Dimitrija Popova in sorodnica dr. Drijna. Nie mož, da je vjet na Kavkazu. Dejala je, da jo je poslal Tušar na Ogrsko v svrhu vojnštva za češko državo. Iz Požuna so se obrnili telefonično na Tušarja, ki je odgovoril nepovoljno. Aretirali so jo. Dokazalo se je, da je to pravzaprav ulomilka Koráenk iz Prage.

s **Krsta — dar za rojstni dan**. Na Kitajskem vlada čudna navada. Kadar slavi kateri izmed roditeljev petinpetdeseti rojstni dan, se zbere vsa njegova deca krog njega in mu v znak spoštovanja pokloni krsto. Ta krsta ostane v hiši tako dolgo, da dotičnik umre in ga potem denejo vanjo. Popotniki, ki so potovali po Kitajskem in prišli na stanovanja starejših ljudi, so naleteli pogosto na take krste, kar se jim je zdelo spočetka zelo nezamisljivo.

s **Italijansko vino na Dunaju**. Dunajski listi poročajo, da bodo na Dunaju v kratkem odprli dvajset italijanskih vinaren, kjer se bo prodajalo italijansko vino po 40 vinarjev četrt litra. Gostilničarji bodo dobivali vino naravnost od italijanske vlade.

s **Stanovanjsko vprašanje v Budimpešti**. Komunisti v Budimpešti so pregovorili več posestnikov najemniških hiš, da so svoje hiše izročili v skupno last. Stanovalci plačujejo sedaj samo polovico prejšnje najemnine, ki se uporablja za vzdrževanje hiše. Hišni gospodarji plačujejo enako najemnino kakor vsi drugi.

s **Z berlinskih ulic**. Boji med vladnimi četami in špartakovci. Na nekem trgu hoče voz čez. Na njem sedi oče in dva sina. Zadržali so jih. »Moram iti,« je dejal oče. Z desne strani so frčale špartakove krogle. Z leve so strečiale vladne čete. Voz pa ie

šel po sredi, sin na desni je kričal: »Živijo Liebknecht!« Oni na levi pa: »Živijo Elbert!« Oče pa je bil nevtralen. Tako so prišli srečno čez. — Strehjanje na ulici. Električni tramvaj se je moral ustaviti. Neki potnik godrnja: »Ta voznja mi že pre-se-da.« Krogle letijo. »Poleg tega bont še zamudil.« Ena krogla je ubila okno v vo-galu voza. Tramvaj se je zagnal in prišel na varno. Potnik pa ni zamudil. — Boji. Na prvi dan revolucije. Kriki: »Žene in otroci domov!« Vsi niso izginili. Zopet: »Nihče na ulico!« Neka ženska: »Ta sramota! Ti lopovi nam ne privoščijo nobenega užitka!«

s Pogovor mrtvih. Tolstoj: Prevrat si naredil v življenju ruskega naroda. Ljening: Trudil sem se uvesti v življenje ravno tvoje ideje. Tolstoj: Kaj praviš, kakšne ideje? Ljening: Vodil sem boj za enakopravnost vseh slojev, vodil boj proti modernemu suženstvu, proti kapitalizmu, boj proti meščanstvu, ki vpeljava v podložnost proletariata, boj za razdelitev kapitala, za razdržavljenje zemljišč, za preustroj človeške družbe na temelju enakosti. Tolstoj: O vsem tem smo kot dijaki čitali in za te ideale smo se navduševali, a kako je mogoče, da bi se bila prelivala kri nedolžnih, kri tisoč in stotisoč nedolžnih ljudi. Mar sem jaz tako hotel, da se braniš in štitiš z mojimi idejami? Ljening: Smrt te peščice meščanov in neprijateljev socializma je prvi pogoj življenja bodočih rodov. Tolstoj: Nasilje vzbuja zopet nasilje, in smrt teh ljudi je bila pogoj tvoje smrti. Ljening: S svojo smrtjo sem zapečatil svoje delo. Tolstoj: Zalosten konec blodnega življenja. Ljening: Bodoča generacija bo spoznala, koliko sem naredil za njo. Tolstoj: Z gabom in studom se bo obrnila od tvojega pojava, kakršnega nam predočuje povestnica že o Maratu. Nasilje in sovraštvo je seme, iz katerega ne požen nič dobrega, ampak zlo, samo zlo. Zlo kali v nasilju in sovraštvu. Ljening: Čim večja je neenakost in nepravilnost v družbi, zaslužjenju proletariata, čim večja je zloba meščanstva, moč kapitalizma, aristokracije, denarne in zemljiške, tem večja mora biti nespravilnost in sovrašno pravega socialista do nje; čim neuspješnejši je boj proti današnji družbi, tem bližja je nova družba, v kateri ne bo ne proletariata, ne buržoazije. Revolucija ne sme poznati zakona ljubezni, ampak zakon sovraštva. Razbiti je treba človeško družbo in sestaviti novo, uresničiti vse, kar ovira revolucijo, v izberi sredstev ne gre štediti. Tolstoj: Duh zgodovine diha iz tvojih besed in ljudstva bodo imela v tebi nov svarilen zgled, svarilno prikazen iz spodnjih tokov morja človeške družbe, kalnih tokov človeške duše. Ti si bil samo prodje povestnice, smel si spet zbuditi zlo. Tvoje konec in razvoj groznih dogodkov kaže iznova zlobo nasilja in sovraštva. Ti si bil maščevalec, buditelj, siba ruskemu narodu. Bog te je proklel, da bi za večno odvrnil ruski narod od sovražnih idej, ti boš svarilen rdeč plamen ljudstvu: Evo ti ceste, ki pelje v pogubo, ki je pretila pah-niti v prepad nesreče ves ruski narod. Ti ti menil, da si veliki duhovnik in si žrtvoval kri nedolžnih, ali imel si dušo prokleta v sovraštvu in roke vse krvave od nasilja. Za teboj pošlje Bog pravega preroka, pre-

roka ljubezni, ki bo očistil morje človeškega življenja nečistih tokov. Socializem nasilja in sovraštva se umakne socializmu ljubezni. Ljudstvo ne bo gledalo krvavih cest, da bi našlo obljubljeni deželci, ampak bo iskalo in našlo cesto, ki ga pripelje v kraljestvo božje na zemlji, in ta cesta je v srcu človeškem. Dokler ne bo ljudstvo popolno v ljubezni, ne pride v novo družbo, zakaj ljubezen je prava lastnost bodoče družbe, ljubezen je luč, ki prežene temo iz človeške duše in jo očisti sovraštva in nasilja. Zakaj kdor se z mečem vojskuje, bo z mečem končan in nasilje samo sebe požre. Z zlom se nani ni bojevati, saj samo pogine, če ga ne bomo branili s svojim sovraštvom, s svojim nezaupanjem, s svojo sebičnostjo, s topo nemarnostjo in neobčutljivostjo, zakaj vir zla je v naših srcih, iz katerih pa tudi dobro izvira. Kdor brani zlo z zlom, nasilje z nasiljem, je tebi podoban, je na krivi poti. Cesta k dobremu je ena edina: Ljubite Boga ter ljubite Boga v svojih bližnjih, zakaj vsi ste sinovi enega Boga, Boga ljubezni.

s Ptički so. Iz Dunaja se slišijo lepe stvari. Ufomi, ropi, umori in nazadnje roparske bande. Petnajst mladeničev in štiri deklice so prišli v neki hotel. Zahtevali s silo eno sobo in zasedli prtljaje. Deklice so šle in vabile goste iz sob, mladeniči pa so tačas lepo skraddli vrednostne stvari. To se je parkrat ponovilo, ker se niso upali, naznaniti jih, ker so grozili z orožjem. Sled-nič se je posrečilo ujeti ptičke na ta način, da so stražniki obstopili hotel v širšem krogu. Ujeli so — eden se je bil zoperstavil z revolverjem — 16 ljudi, med temi štiri deklice. Bili so najrazličnejših stanov: natakariji, mehaniki, itd., večina so bili že predkaznovani. Tičke so seveda shranili, da bodo imeli čas razmišljati o svoji roparski predrznosti.

s O bodočnosti. Neki nordijski list piše, da je bil ta štiriletni boj samo predigra za nove, še hujše boje, ki se bodo odigra-vali med nižjimi in višjimi, ideal tega boja bo, da se Evropa proletarizira. Ellen Key pa gleda bodočnost v lepši luči: »Če bi bila jutri od strašne usode razdejana na kosce, bi šla iz tega razdejavanja še vedno z ne-upogljivo vero v matere tega sveta. V ti vojski sem začela spoznavati pomen med-narodne solidarnosti žena. To bo imelo v novi državi velikanski pomen.

s Čudna igra. Fouchardiere piše: »Ta boljševidem od danes ni borba za enakost. To je samo boj za gospodstvo. Suženj je prevzel nalogo gospodarja in narobe — pa »luštno«! V Moskvi so stanovalce luksuskih stanovanj metali skozi vrata, ali bolje rečeno, skozi okna. Proletarci so sedli na njih mesto, gospoda pa se je podala v brloge. Danes je čas, ko je varen samo oni, ki stoji nizko. Milijoni zavidajo meščana, meščan zavida uradnika, uradnik zavida občinskega slugo, občinski sluga zavida gorili... In vsa živeča bitja lahko zavidajo kamen, ki nič ne čuti, če ga vrže kdo, ne briga se za bodočnost in se klati brez ponosa.«

s Ne vedo, kam bi ga deli. Koga? Cesarja Viljema. Zdaj že govore, da ga bodo poslali v Alžir z vsi hohencolersko rodbino; kjer ga bo stražil 19. armadni zbor.

Na ta način je prišel Viljem do Alžira, Zakaj ga ne pošljejo v kraj njegovih sanj, v Bagdad?

s Češka družba za posojevanje vagonov, ki ne bo posredovala le spalnih in jedilnih voz, ampak tudi osebne in tovarne vozove, se je ustanovila v Pragi. Udeležen je samo češki kapital (banka »Bohemia« in »Ustredni banka českých spořitelén«).

s Kava bo poceni. Ameriški minister za prehrano Hoover je povedal, da sedanje zaloge kave daleč presegajo svetovno potrebnost za 12 mesecev. Tisti, ki so kavo pridržavali v mnenju, da bo po vojski veliko pomanjkanje kave, so se uredali.

s Trgovina z zlatom. Kot je znano, je na Ogrskem trgovina z zlatim in srebrnim denarjem prepovedana. Te dni pa so odkrili v kavarni Quarnero pravo borzo s to kupčijo. Obstopili so kavarno in preiskali vse zlatarje in juvelirje, ki so se nahajali v nji, ter našli dragocenosti v vrednosti 30 milijonov kron in to samo pri telesni preiskavi. Ko je policija iskala še dalje, je našla na raznih mestih v kavarni skritih mnogo vrečic z zlatom. Tudi tri gospé so imele v gubah obleke 50.000 zlatnikov, ki znašajo nad milijon vrednosti. Lepa je ta, da vsakdo taji, da bi bil on lastnik teh zlatnikov. Res lepa družba!

s Zvita nezvestnica. V Katovicah na Češkem se je zgodil čuden slučaj. Žena železniškega strojevodje Gacka je stopila v ljubezensko razmerje z nekim drugim človekom in se je odločila, da spravi svojega moža s poti. Ljubimec ji je pomagal. Šel je in je pokradel po železniških vozovih usnjato jermenje, ki ga je ženska hranila. Nato ga je žena ovadila, češ, nje mož krađe na železnici jermenje. Hišna preiskava je jermene res našla in moža zaprla. Toda med razpravo se je možu posrečilo dokazati svojo nedolžnost. Razkrit pa je bil tudi načrt njegove žene, proti kateri bodo postopali kazensko. Poročena je bila leta 1914.

s Morilec z velikim številom imen. Mož, ki je dne 2. t. m. zadavil na Dunaju Johano Papier in ji vzel uhan v vrednosti 3000 K, se imenuje Takač, pa tudi Sufančič. Stanoval je kot praporščak Gustav Stocker, v nekem drugem hotelu je stanoval preje kot Gustav Stelzer. Svoječasno se je že imenoval Zvonimir Boliarič, tudi Ferdinand d'Oliva, v Budimpešti j-nekoč stanoval pod imenom: baron Robert Zvonimir Poljerić, pl. Lober. Tudi se je izjavljal enkrat za laškega, drugič za avstrijskega državljana, enkrat je bil rojen v Turinu, drugič na Ogrskem, enkrat apotekar, drugič davčni praktikant. Vsi smo edini v tem, da je — propalica.

s Svétnik žid in pa prešičje meso. Pred sodiščem je stal pred nedavnim časom neki kmet, ki si je bil prilastil precejšnjo množino prašičjega mesa. Kar pa je pri tem najzanimivejše, je to, da se je pri razpravi dokazalo, da je kmet prodal to meso nekemu svétniku židovske verske občine dotičnega sodniškega okraja. Znano je pač, da diši prašičje meso temu ali onemu krivomiescu, in da raje sedi nad dišečo svinjsko pečenko, kot nad plesnjivim tal-

mudom. Toda, da svetnik verske občine stori kaj takega, ki bi moral biti steber kreposti — tega ne kmalu. Morda je meso prodal dalje? Na vsak način, krepostno ni bilo!

s Linčati so hoteli v Pragi bivšega generala avditorja, ki je bil izrekel smrtno obsodbo nad češkimi legijonaši, ki so bili prišli v avstrijsko ujetništvo. Cel eskadron vojakov ga je težko ubranil pred razjarjeno množico. Odpeljali so ga v zapor z ženo vred, ki se ne mara ločiti od moža.

s 750 ruskih oficirjev, ki so se vračali iz ujetništva domov, so ob prestopu meje postreljali boljševiki. Ljudje, ki so s hrepenenjem čakali, da pridejo k domačim, so padli, ko so prestopili prag domovine. V Kopenhagenu, kjer žive ruski vojaki in oficirji, vlada velika nevolja in potrlost. Še v lastno domovino se ne upajo.

Kitajski ideal lepote.

Dr. Šarabon.

Kitajska nam bo vedno zagonetka. Bolj ko jo študiramo, manj vemo o nji. Je tako kakor Indija pa vendar še težja. Evropa in Kitajska imata vsaka svojo tisočletno kulturo, a brez medsebojnega vpliva. Vsaka ima svoj poseben način mišljenja in predstavljanja, drug drugemu čisto nasproten, vsaka živi svoje lastno duševno življenje in zato se tako težko razumemo. V duši Kitajca opazujemo marsikaj, kar se nam zdi popolnoma nedosledno in vendar ni. Kako se more strinjati na primer to, da se dajo Kitajci od najvišjega uradnika do najnižjega sluge brezpogojno podkupiti, da je podkupovanje sploh kitajska narodna lastnost, da je pa obenem Kitajec trgovsko najbolj pošten, da velja samo njegova beseda več kakor drugje cele pisane pogodbe? Zakaj muči Kitajec s preračunjeno grozovitostjo človeka in žival do skrajnosti, zakaj je popolnoma brez čuta usmiljenja napram revežem in beračem, obenem pa najboljši oče in najhvaležnejši otrok, poln najglobljega spoštovanja do staršev?; saj je kitajska družina vzor vseh družin. Zakaj so Kitajci tako nesnažni glede obleke in stanovanja ter glede sebe samih, obenem imajo pa tako fine oblike občevaranja, razodevajoče tisočletno kulturo? Kako more imeti narod, ki je do skrajnosti praktično trezen, slikarsko umetnost najvišje plemenitosti in nepresegljive privlačnosti ali pa tako rahločutečo liriko? Tako vstaja pred nami vprašanje za vprašanjem, eno bolj zagonetno kot drugo. Kako je to, da ima Kitajec za lepoto čisto drugačno mero kakor mi, našemu popolnoma nasprotno? Za občutek Evropejca so Tataři — torej tudi Kitajci — vse drugo, samo lep ne, in za časa vpada Hunov je bil ta tip v umetnosti predmet za vruga in bitja iz bajk. Njegov obraz z ono kožico pri očeh — kajti le ta kožica na očesu navidezno poševnost —, stlačeni nos, velika usta in široke kosti na obrazu so se zdele takratni Evropi tako malo človeške, da so Evropejci zatrdno mislili, da to niso ljudje, ampak bitja s pasjo glavo, torej pasjeglavci. In vendar so se imeli tedanji Huni in pa Mongoli brezpogojno za lepo pleme in so videli v nas zoprne in telesno pohabljene

ljudi. V tem oziru čas ni dosti izpremenil in z istimi očmi kakor preje Mongoli nas gledajo sedaj Kitajci, ki so tudi Mongoli. Najlepši Evropejec, celo najlepša evropska dama je za fino čutečega Kitajca prava muka. In če ima enkrat priliko, da se jasno in brez pridržkov izreče o tej točki, slišimo najčudovitejše nazore o naši lepoti, ki jo vendar tako skrbno gojimo. Če pride evropski popotnik v kako kitajsko mesto, ki ga je obiskalo še malo tujcev in ki torej ni navajeno nanje, vidi, kako ga ljudje grdo gledajo in se ga skrbno ogibljejo. To je že nekaj. A pride še bolje. Čudom se bo čudil, če stopi kak vljuđen Kitajec k njemu in opraviči domače prebivalstvo s tem, da je to nevedna druhal, ki vidi samo površje in ne zna ceniti duševnih darov in srčne dobrote tujca; ono čuti pač samo to, da je tujec zoprno grd in da grozno smrdi. — Mimogrede omenjeno, vsi Azijati pravijo, da imamo mi Evropejci silno zoprno duh. Bo že tako, samo mi tega ne čutimo, ker smo zmiraj skupaj in smo se navadili. —

Taka razmotrivanja, pač ne morejo dvigniti naše ničemurnosti, sprijazni nas pa s »sinovi nebes« njihova dobra volja, saj so kitajska srca polna usmiljenja za nas in obžalujejo usodo, ki nas je obdarila s tako grozno grdim telesom. Na Kitajskem je prva zahteva lepega ženskega telesa ravna črta, vse drugo, vsaka debelost, je izključeno in nasprotuje najnavadnejšemu čutu. V nekaterih krajih Kitajske so pa izjeme, tam je debelost velika vrлина in zgodilo se je že, da so ugrabili roparji debelo evropsko dekle in pustili fino oblikovano damo pri miru; mislili so namreč, da mora biti evropska gospa po pogojih lepote močna in debela in so imeli dekle za gospo. Ker ima navadni Kitajec v primeri s svojo velikostjo veliko manjše roke in noge kakor Evropejec, se mu zdijo ti udje evropskega telesa velikanski in silno nerodni. To vemo vsi, kako kvarijo Kitajci svojim ženskam noge, te hodijo s korački kakor bi plesale, le taka hoja se jim zdi lepa in naravna. Zato ni čuda, da se prav od srca smejejo, če vidijo Evropejca z njegovim širokim korakom, pravijo, da je taka hoja zelo nerodna in da žali oči. Svitile oči in svitli lasje Kitajca strašijo, ravne obrvi so mu groza, velik nos se mu zdi naravnost od vruga poslan. Podolgovat in ozek obraz je pojem popolne grdote, lepa je le okrogla glava. O tujcu, ki ima črne lase in lep obraz, pravijo, da še ni tako peklensko grd kakor so drugi in da bi ga bilo mogoče morda celo prenašati, če bi le njegove oči stale nekoliko drugače. — Zopet opomba: Učenjaki pravijo, da je največja razlika med Evropejcem in Mongolom ta, da imajo Mongoli v eni črti nos, podočno kost, oči in čelo; če položimo roko na njegov obraz, čutimo vse štiri v isti ploskvi. Pri nas so pa oči tako globoko vdrte, in to je tisto, kar Mongole najbolj straši in česar včasih ne znajo prav izraziti. — Kakor pa sovraži Kitajec evropsko »lepoto«, tako tudi ono svojih mongolskih sobratov, če ni čisto kitajska. Nam pravijo »morski vrugi«, svojim sorodnikom Tibetancem in Turkeščancem pa tudi ne prizanašajo in jim pravijo »črni

vrugi«. Ne zdijo se jim dosti manj grdi kakor mi; umljivo, saj so ideal Tibetanca veliki in debeli nosovi ter ušesa, ki štrlijo proč; Turkeščancu se pa zdi tisti najbolj lep, ki ima ude zavajene kot valjar, obraz okrogel kot luna, obrvi pa skupaj zraščene. Kitajca kar strese, če vidi kaj takega, razen obraza. Četudi Kitajčevega obraza ne krasi skoro nobena dlaka, imajo vendar brade silno radi in jih zelo spoštujejo. To pa zato, ker je ena najlepših kitajskih lastnosti spoštovanje prednikov in so ti nosili lepe brade. Če vidijo Kitajci tujca z bujno črno brado, mu odpustijo marsikako drugo napako lepote in ga imajo celo radi. Zato se ne čudimo, če si pustijo misijonarji brado rasti. Čudna, a resnična je stara skušnja, da predela Kina vse po svoje, da se celo Evropejec navadi kitajskega naziranja, ako je živel več let sam med domačini. Saj trdijo nekateri, da dobi celo obraz takega Evropejca pod vplivom narave bolj in bolj kitajski izraz. Če vidi ta Evropejec po dolgem času zopet kakega drugega Evropejca, ga to dirne in estetično žali, sam ne ve, zakaj se čudi. In ko pride nazaj v domovino, se mu zdijo ženske še dolgo časa nelepe postave in nerodne kot krave, vsekakor pa popolnoma brez vsake mikavnosti. Ta sprememba nam vsekakor najbolj dokaže, da se nam zdi vse to normalno in lepo, na kar smo navajeni, in da je ideal lepote le močno povdarjen znak dotičnega plemena.

Peter Klemen:

Moja pot.

Zapiški kurirja, ki je hodil prepočasi.
(Dalje.)

Prav dolgočasno bi bilo, če bi nas ne bil zabaval neki angleški klovn, ki je hodil od kupeja do kupeja in kazal svoje mimične umetnosti. Najbolj smešen pa je bil tedaj, kadar se je držal popolnoma resno. Do solz smo se mu morali smejati. Vajeni smo predstavljati si pod Angleži visoke vitke osebe tankih meč, a to nam je bil majhen, slaboten človeček, ki je nosil na glavi čepico, najmanj dvakrat večjo kot mu je bila glava.

Tudi nekaj francoskih vojnih ujetnikov je bilo med nami, te pa moram omeniti samo radi tega, ker nas pot daleč doli v Italijo ni razdružila.

Povedati moram, da se je naši osmerici pridružil na Dunaju tudi žurnalist Rude in tako je štela naša komisija devet članov.

Celjani so naš, oziroma angleški vlak sprejeli z velikim bruščem. Kolodvor je bil poln odličnega občinstva, ki je vpilo živijo in mahalo z robci različnih barv. Baje je Angleže nekdo tudi ogovoril in jim voščil srečno pot. Pravzaprav bi bili mi bolj potrebni takega voščila, a navdušenje je bilo pač večje za Angleže kot za nas borne delegate, ki smo se skrivali za lesenimi šipami, da nas ne bi kdo opazil in nam očital narodnega kameleonstva.

Prišli smo v Ljubljano krog štirih poldne. Le malo ljudi je bilo na kolodvoru,

par Srbov je promeniralo z bajoneti po peronu gorindol.

Zdelo se mi je, da Ljubljana spi. Saj je bil prejšnji dan vendar doktor Milko telefoniral, da pridemo, oziroma da pridejo Angleži in jih je treba dostojno sprejeti.

Izstopil sem in šel v točilnico na čašo vina, ker mi je bilo hladno, če ne naravnost mrzlo. Za čašo vina je treba imeti vedno pošten, krščanski vzrok, saj ljudje ti že itak rečejo, da si pijanec, če pa piješ brez vzroka ali iz navdušenja, si svinja. Uboga tvoja žena! V točilnici sem našel urednika Ščuko in sem ga nahružil, zakaj nam, ne nam, Angležem niso Ljubljanci napravili nikakega sprejema. To je, če ne nesramno, vsaj zanikrno. Sprejemati ni mogoče vsak dan, naj torej sprejemajo vsaj takrat, ko jim je dana tako lepa prilika. In tudi kak primeren govor bi bili lahko spustili, saj mi Slovenci »snuščamo« govorce ravnno tako radi in ničemo vino ravnno tako iz navdušenja kot Hrvatje, pa nam še vedno pravijo, da nismo isti narod, dasi je to dejstvo že na vseh drugih koncih dokazano.

Cviček letošnje, oziroma lanske letine mi kar ni šel. Imel je umazano barvo, okus na tak da bi ga bil gotovo pustil, če bi ga ne bil že plačal.

Zato mi je urednik Ščuka svetoval, da greva v restavracijo. Češ, da se tam toči »kranjska«. No, počasi sem se vendar malo odrel, tudi glede sprejema se nisem več jezil, jezil na se mi je bil tako razočal, da sem z vso lahko konkural Ščuki ki mi je pripovedoval ljubljanske novice. Povedal mi je tudi, da se je bilo za sprejem Angležev zbralo ob osmih zjutraj veliko občinstva na kolodvoru, ki pa je čakalo zastoj.

Vprašal sem ga, če se je pri tem zvršila kaka žepna tatvina, a ko mi je resno zatrdil, da se je vsa prireditelj zgodila brez incidentov, sem mu verjel. Prosil me je tudi, naj se v imenu ljubljanskega občinstva opravičim pri Mister Brownu zaradi praznega kolodvora. To sem tudi storil, in gospod Brown je rekel, da nič ne de in da mu moje opravičilo zadostuje kot dokaz naše naklonjenosti. Med tem so bili priklopili k vlaku novo lokomotivo. Šel sem zopet na svoj ozek prostor v vagon in čakal, da odidem. Za menoj pa jo primaha doktor Milko, rekoč, da ga Narodni svet vabi v Ljubljano in ne gre dalje. Pobere svoje stvari, poslovi se od nas ostalih in odide. Tako je doktor Milko končal svojo vožnjo v Ženevo in Pariz.

Ostalo nas je še osera, in preden gremo dalje, vam moram, kolikor pač jaz znam take stvari, opisati svoje sopotnike. Advokata Červička, politikarja Ivana L. in žurnalista Rudeta G. že poznate, treba pa je, da vas seznanim tudi z drugimi uglednimi člani, ki so od Ljubljane dalje z menoj in drugim prenašali prijetnosti našega potovanja. Ker ne maram, da bi koga žalil, jih moram v drugič krstiti, dasi to po krščanskih pravicah in resnicah ni dovoljeno.

Prvi, bančni ravnatelj z Dunaja, je bil doktor Grivič, zelo moder in simpatičen človek, ki govori precej jezikov, a je malo

boječ, in ta boječnost se mu je toliko bolj poznala, kolikor bliže smo bili karabinijerjem. Gospod Grivič je dobrega srca, rad »razgovara« in ima prav hetro hčer. Drugi, bančni ravnatelj iz Sarajeva, je bil gospod Mušić. Ne vem, če je doktor ali ne, a v toliki množici ljudi je težko razločevati ta usodepolni naslov, kajti žalibog se doktorska čast ne pozna na nosu, marsikatere mu pa niti na besedi. Upam, da je gospod Mušić tudi doktor, doktor pravega kova, kajti če že ni povedal nobene prav pametne, vsaj ni izustil nobene prav neumne. Vendar sem ga rad imel, bil je iskren Bosanac, ki ni svojih misli nikdar nosil za hrbtom.

Malo manj všeč mi je bil doktor Goba, pa ne zato, kakor bi bil manj doktor, ampak, ker je bil še bolj doktor kot drugi. Prvo vprašanje, ki mi ga je stavil, je bilo, če sem doktor in če sem klerikalec. In ko sem mu odgovoril, da nisem ne prvo, ne drugo, pač pa imam navado, da hodim ob nedeljah k maši, tedaj je dr. Goba tako zavihal svoj nos, da mu je ščipalnik malone padel na tla. Pripomnil sem, da misli pač vsak po svoje, a on tega ni hotel več slišati, ampak je šel k drugim gospodom, da »razgovara« o valuti.

Zadnji naš tovariš je bil mladenič tridesetih let (oprostite, da rabim besedo »mladenič«, a v ženitnih ponudbah se govori celo o štiridesetletnih mladeničih neomadeževane preteklosti in brez pleše). Živahen, inteligenten dečko je bil to in pisal se je za doktor Političa. Ugajal mi je še zlasti zato, ker je imel nekaj prav pristnih slovenskih lastnosti, rad je hodil v gledišče in postajal pred izložbami knjigarn, govoril je nekaj francoščine in laščine, tako da sem videl v njem prav dobrega tovariša in spretnega potovalca. O človek obrača, ljudje pa so v tem slučaju obrnili vse tako, da ni bilo prav.

Samega sebe se vam ne bom opisoval, ker sem tako neznaatna in zlobna oseba, da nisem napravil še nobenemu dekletu sivih las, še manj pa ji skopal »hladen grob«, o kateri mi nesrečno zaljubljene mladenke tako radi govore.

Ob pol petih se je naša družba odpeljala proti Trstu. Tako zagonetno mi je bilo pri srcu, še bolj pa v želodcu, ker cel dan

nismo ničesar jedli, razen nekega prepečenca, ki so ga nam bili dali Angleži. A tudi s tem si nisem hotel zlomiti še onih zob, katerih mi še ni izdril ljubljanski zobar. A kmalu se je napravila noč, podremali smo v kupeju in nikomur se ni več ljubilo, da »razgovara«.

(Dalje.)

Aprovizacija.

a Prodaja moke in fižola. Od četrta, dne 30. t. m., do vštete sobote, dne 1. februarja, se bo dobilo na vsako močno izkaznico po pol kilograma bele moke za pecivo štev. 0, kilogram stane 2 K 90 vin., in pol kilograma fižola, kilogram stane 2 K 90 vin. Po končani prodaji morajo trgovci naznaniti ves ostanek blaga, ker se jih bode sicer vabilo in obenem naložila globa radi nerednosti.

Meso na rdeče izkaznice B bo dehila mestna aprovizacija v sredo, dne 29. t. m., in četrtek, dne 30. t. m., v cerkvi sv. Jožefa. Določen je ta-le red: V sredo, dne 29. t. m., popoldne od 1 do pol 2 št. 1 do 200, od pol 2 do 2 št. 201 do 400, od 2 do pol 3 št. 401 do 600, od pol 3 do 3 št. 601 do 800, od 3 do pol 4 št. 801 do 1000, od pol 4 do 4 št. 1001 do 1200, od 4 do pol 5 št. 1201 do 1400, od pol 5 do 5 št. 1401 do 1600. V četrtek, dne 30. t. m., dopoldne od pol 8 do 8 št. 1601 do 1800, od 8 do pol 9 št. 1801 do 2000, od pol 9 do 9 št. 2001 do 2200, od 9 do pol 10 št. 2201 do 2400, od pol 10 do 10 št. 2401 do konca.

a Jabolka na rdeče izkaznice B 901 do 1800. Stranke z izkaznicami ubožne akcije, zaznamovanimi s črko B, dobe jabolka v sredo, dne 29. t. m., pri Mühleisnu. Določen je ta-le red: od 8. do 9. št. 901 do 1050, od 9. do 10. št. 1051 do 1200, od 10. do 11. št. 1201 do 1350; popoldne od 2. do 3. št. 1351 do 1500, od 3. do 4. št. 1501 do 1650, od 4. do 5. št. 1651 do 1800. Stranka dobi za vsako osebo pol kilograma, kilogram stane 1 krono.

Prostovoljna dražba. Jutri v sredo ob 9 uri dopoldne prodajajo se bode potom javne dražbe na Resljevi cesti 24-I razno.

pohišstvo

podobe, obleka, pipe, staro orožje in starina.

Vreče, dobro ohranjene, za žito, moko i. t. d., se kupi vsaka množina.

Španska stena 8 do 4 metre dolga in čez 2 metra visoka, se kupi

2 polnojarmenika (Vollgatter) 18 ozir. 30" se kupita.

Elektromotor 220 voltov, 25 do 30 HP se kupi.

Ponudbe pod »Valetrgovina« na

Beseljak & Rožanc

Frančevo nabrežje št. 5.

Suhe gobe

kupuje vedno in v vsaki množini

M. RANT, Kranj

največja jugoslovanska izvozna trgovina suhih gob.
ki obstoji že nad 82 let.

Ugrabljena dediščina.

Kriminalen roman. Napisal Ribard Dallas.

(Dalje.)

Žena, kot je Stanton, mora biti včasih tudi žalostna, da tega ne sme pokazati; tudi če sem jo žalil, sem sklenil ostati pri svoji nakani.

»Ne želim vam delati neprilik,« sem dejal, kolikor mogoče nežno, »a rad bi izvedel vse potankosti o Hvajtovi smrti. In če vi veste kaj več, kot se je izkazalo pred sodiščem, bi me veselilo, če mi poveste.«

Ona mi ni odgovorila takoj, kot da razmišlja, nato me je vprašala, kako sem prišel na to, da more ona vedeti kaj več, kot to, kar je povedala pred sodnijo. Namesto odgovora sem ji ponovil Van Bultove besede: »Videli boste, da morete priti samo s pomočjo Bele Stantonove na sled morilcu.«

»Kdo je dejal to?« je vprašala.

Povedal sem ji:

»Tako, to je bil Van Bult? No, videli boste, da se on vara,« je dejala navidezno ravnodušno.

»Ali ne veste ničesar, kar nam bi moglo koristiti v ti stvari?« sem jo vprašal. Ona je ustavila konja, ko sva prišla v uhod devetinspetdesete ulice in je odgovorila ter me zrla v obraz:

»Jaz vam jako malo več, nego sem povedala, ali skoraj nič, da bi bilo kaj vredno; toda, če me obiščete, vam rada pomagam, da bom mogla.«

Jaz sem bil nestrpljiv in sem jo zaprosil, naj pove kaj, kar vé.

»Ne,« je dejala ona, »tu se morate od mene ločiti in če hočete vedeti kaj več, me obiščite.«

Ko je to izgovorila, je zasuknila konja, zamahnil z roko in odhajala.

»Gledal sem nekaj časa za njo in pomislil, kaj mi je rekla, nato sem odjahal domov, ker je bil čas mojega obeda.« Prvo, kar sem storil, prišedši v klub, pa je bilo, da sem zapisal par besed za Milesa.

Stantonova ve več, nego je povedala, sem mu naznanil. To moramo izvedeti. —

Nato sem šel k obedu.

Ob osmi uri sem čakal moje goste. Davis je prišel prvi, stisnil mi je roko in pričela sva se pogovarjati tako pristržno in s tako navadnim načinom, kot da ni našega občevanja prekinila nikoli tako strašna tragedija. Za nekaj minut sta prišla Litel in Van Bult; naša družba je bila popolna.

Litel je bil prišel ves radosten, s tenkimi prsti je zviljal cigareto. Par ur je bilo dosti, da je odstranil vsako potezo skrbi in truda, ki se je opazal pri njem dopoldne.

Van Bult se je približal kaminu, naslonil se nanj in zrl na nas, ter se smejal z onim ljubeznjivim nasmehom, ki je bil njemu v navadi.

Ta večer nam je veselo potekel. Imeli smo dovolj snovi za pogovore, tako, da nismo niti znali, da so minule ure. Ko so prinesli kavo in cigare, smo začeli govoriti tudi o razpravi. Želel bi bil, da bi se o tem ne govorilo, a se ni dalo ogniti. Vse nas je stvar zanimala, pa smo morali tudi kaj reči o nji. Davis je vprašal s svojim prostoduš-

nim načinom Litela, kaj pravi, če verujeta poročniku bajki, ki jima jo je natvezal.

»Ali mislite, da sem poročnikom natvezel bajko?« je dejal Litel. »Morda je celo bila bajka, toda tudi resnica včasih tako čudno zveni.«

»Ali mislite,« pravi Bult, »in sami verujete v ono pripovedovanje, da je to pravo razjasnenje umora?«

»Tako mislim,« je dejal Litel.

»Če je to tako,« je dejal Bult, »je moral biti morilec izmed naših znancev, morda kdo naših prijateljev, a vi ne boste dolžni tega.«

»Zakaj ne?« je dejal Litel. »To bi ne bilo prvič, da je človek boljše družbe storil kaj takega. Vi ne morete vedeti nikdar, kaj je ta ali oni zmožen napraviti. Malo je ljudi, ki bi storili velika zločina, to priznam. Človek, ki je enkrat storil umor, ne more biti po dejanju slabši in nevarnejši, kot je bil poprej, to se pravi: inteligentni človek. Če je storil enkrat, še ni rečeno, da bo storil tudi v drugič, in če ni storil nikoli, ne moremo reči, da ne bo storil nikdar. So še hujši zločini od umora; ta ali oni more koga ubiti, a ne more koga ostopariti pri igri, ali onečastiti kakó žensko.«

Litel je utihnil, nihče ni rekel ničesar, nakar je pristavil:

»V tem mestu je mnogo premožnih in uglednih mož, ki bi brez pomisleka umorili koga, če bi jih popadlo; med takimi možmi je bil tudi Hvajtov morilec.«

Ko je končal, se je izrazila nevolja na licu Davisa, tudi meni ni bilo ugodno to hladno razkrivanje slabosti bližnje okolice, dasi me je zanimalo in je bil v njegovih besedah del resnice.

Van Bult je prekinil molk.

»Ne strinjam se z vami in ne morem si misliti, da je to, kar ste govorili, vaše pravo mišljenje. Vi pravite, da ste prišli do pesimističnega naziranja o ljudeh, a vem tudi, da je v vašem srcu pravo človekoljubje.«

Van Bult je govoril pristržno, a Litel je skomignil z rameni, dvignil čašo in opazoval proti luči barvo pijače.

»Ostanite pri svojem mnenju,« je dejal. »Če pride čas, da se uresničijo moje besede, se boste spomnili nato.«

»Morda ne bomo dolgo čakali, da se razjasni,« sem dejal. »Miles pravi, da je našel novo sled in jo ravno sledi; kar pa sem jaz doživel danes popoldne, nas mora pripeljati na sled.«

»Kaj je bilo?« je vprašal Davis naglo. Meni pa se ni ljubilo, da bi pravil o potankosti srečanja z Stantonovo, zato sem raje molčal.

»Mislim, da je rešitev take uganke pretežka za Milesa,« je dejal Litel. S pogledom name je pristavil: »To bi bilo za vas; a ne vem, če vas bi rešitev zadovoljila.«

»Rad bi se oprijel te naloge,« sem dejal, »če bi vedel, na katerem koncu je moram zgrabitl.«

»Če je v Litelovih besedah le malo resnice,« je pristavil Van Bult, »bi se moglo odkriti kaj zelo neugodnega.«

Razmišljal sem o stvari; Litel pa je dodal čez nekaj trenutkov:

»Če bi vi nadaljevali svoja raziskovanja, in pri tem prišli na nekoga, ki vam je znan. Kaj bi storili?«

»Samo eno bi mogel storiti« — sem dejal — »Izročiti ga pravici.«

»Če bi bil kdo izmed vaših prijateljev, kaj bi napravili?«

Na to niežnost nisem mislil. Hotel sem obrniti pogovor na drug predmet. Čutil sem grozo vse odgovornosti, ki je bila združena s tem.

»Ne razbijajte si glave s tem,« je dejal Davis. »Litel vas hoče moralno razdejati; misel je tako absurda, da ne moremo govoriti o nji, nikar, da bi jo vzeli za resno.«

Videl sem, da še vedno čakajo na moj odgovor, zato sem se odločil:

»Tudi v tem slučaju bi storil isto,« sem dejal.

»Ali smatrate vredno truda in ali se čutite dolžnega, da napravite kaj takega?« je vprašal Litel. »Winters bi bil kmalu rešen. Hvajtu še ne more več pomagati. Kaj bi dobili zato, če žrtvujete enega prijatelja?«

»Nič drugega,« sem dejal, »kot, da se zadosti pravici.«

Nagnil se je naprej in položil roko na moje rame.

»Čujte,« je dejal. »Vi ste čuden človek. Tudi za vas mora biti neka meja, kjer se dolžnost ustavi in govori človečnost. Ali bi vi enega izmed nas treh prijateljev izročili sodišču, če bi se mu dokazal umor?«

»Na to ne odgovorim,« sem dejal.

»Res, vi bi to napravili,« je kričnil Van Bult in jaz mu nisem ugovarjal.

»Grem domov,« je dejal Davis. »Dovolj imam tega. Delajte kakor vam ljubo in drago, jaz se s tem ne pečam.«

Srdito je porinil stol od mize.

Smeh, ki je spremil njegove besede, nas je raztresel iz napetosti, napravili smo se za odhod.

»Izpijmo še čašo, predno gremo,« je dejal Litel. Vsi smo ga ubogali in napolnili čaše.

»Komu napijemo?«

»Na to, da Dallas ne pride nebenemu na sled,« je dejal Litel. Jaz sem se mu zahvalil.

Da bi končno napeljal pogovor na drug predmet, sem vprašal Litela, če si je že izbral cilj potovanja.

»Da,« je dejal. »V Florido grem. Vrnil se bom pravočasno, da mi boste razložili uspehe raziskovanja.«

»Vzemite ga raje s seboj,« je dejal Davis. »Ugoden sopotnik vam bo in ta čas ne bo delal neumnosti.«

»Res, zakaj ne bi odpotovali?« je dejal Van Bult. »Bolj vam je potreben mir, nego Litelu.«

»Ne,« sem dejal. »Ostanem tukl.«

(Dalje.)

Izdajatelj konsorcij »Večernega lista«.

Odgovorni urednik Viktor Cencič.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.